

STAR TREK

NOVÁ GENERACE®

PŘED ZNEUCTĚNÍM

PETER DAVID

BROKILON

STAR TREK: THE NEXT GENERATION
BEFORE DISHONOR

Copyright © 2007 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Michaela Burock

Cover © 2017 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-354-6 (pdf)

STAR TREK
NOVÁ GENERACE®

PŘED
ZNEUCTĚNÍM

PETER DAVID

Nakladatelství BROKILON
PRAHA

2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

TITAN

Mezi dvěma světy, Černý král, Orionovi psi

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce

#2 Únik

#3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Pro Bjorna
a ostatní Borgy*

1

EINSTEIN

-i-

Kathryn Janewayová to jednoduše musela vidět na vlastní oči.

Přestože si přečetla podrobná hlášení od Sedmé z devíti a dlouho mluvila i s Jean-Lucem Picardem. Na toho ale byla stále ještě našťvaná. Zkrátka měla veškeré potřebné informace. Vydat se na onu borgskou krychli osobně prostě nedávalo smysl.

Přesto však byla na cestě k ní.

I když měla z pozice své hodnosti viceadmirála nárok rekvírovat na cestu vlastní loď, nakonec to neudělala. Považovala to za plýtvání zdroji. Místo toho se rozhodla cestovat s *Einsteinem*, standardní průzkumnou vědeckou lodí. Jejím velitelem byl Howard Rappaport, jenž Janewayovou s nadšením osobně přivítal na palubě. Malý a zavalitý člověk, jehož oči však zářily pronikavým intelektem, ji zahrnul otázkami ohledně ras, se kterými se setkala během cesty *Voyageru* kvadrantem Delta. Nebylo to téma, které by zrovna chtěla probírat, ale jeho nadšení

bylo natolik nakažlivé, že se odmítal jen těžko. Snažila se mu tedy v rámci možností vyjít vstříc.

Rappaport tu snahu oceňoval, visel na každém jejím slově a pokládal jí spoustu upřesňujících dotazů. Bohužel v jednu chvíli, neschopný udržet své nadšení, řekl: „Přál bych si, abych tam byl!“

Janewayová ho rychle umlčela úsečným: „Ne, to byste si vážně nepřál.“

Vypadal, že se chce zeptat, proč si to myslí, ale rozhodl se tak neučinit, když v jejím pohledu zahlédl lehce ztrápený výraz.

Na palubě *Einsteina* cestovali krom Janewayové tři další důstojníci Hvězdné flotily, přední odborníci na Borgy. Všichni tři – komandéři Andy Brevoort a Tom Schmidt společně s nadporučíkem Markem Wackerem – byli zkušení xenobiologové, kteří dostali od Flotily jediný úkol: najít způsob, jak se Borgům účinně bránit v případě, že by je opět napadli. Rada Spojené federace planet společně s velením Hvězdné flotily dospěla k závěru, že i když se jim podařilo vyváznout, kdykoli Borgové zaútočili, bylo to z velké části jen díky šťastné náhodě. Plán byl vypustit z rovnice šťastnou náhodu a nahradit ji účinným a dokázaným řešením.

Einstein byl navržený tak, aby měl dlouhou výdrž, ale co se týkalo vybavenosti, zaostával. Sloužil k přepravě vědeckého personálu, nikoli nejvyššího velení, velvyslanců a jim podobných. V důsledku toho byla sice její kajuta nejluxusnější na lodi, ale stále strohá. Nezajímalo ji to. V těchto věcech si na obřadnost nepotrpěla. Ke spokojenosti jí stačilo, že měl *Einstein* dýchatelnou atmosféru, funkční gravitaci a poskytoval trvalý přísun kávy.

Měla strach, jestli se na ní nestává skutečně závislou. Naposledy, když cestovala lodí, studovala schémata warp jádra natolik dlouho, až jí jeho tvar začal připomínat obří

starožitný kávovar. V tu chvíli si přísahala, že přestane ten příšerně návykový nápoj pít. Jenže její předsevzetí stejně vzalo za své, a teď držela v ruce šálek černé kávy, zatímco si znovu pročetla hlášení ze všech možných zdrojů o monstrózní borgské krychli, kterou *Enterprise* dokázala bez pomoci zastavit. Byl mezi nimi přepis Picardových deníků, stejně jako záznamy od ostatních členů posádky, zejména od vulkánské poradkyně T'Lany. Janewayová nad nimi kroutila hlavou, stále poněkud rozčarována vším, co se událo v rozporu s jejími rozkazy.

„Picarde, jak jsi mohl?“ položila prázdné místnosti rétorickou otázku. „Jak jsi mě mohl postavit do takové pozice jen kvůli předtuše?“

„Já bych udělal totéž.“

Ten hlas ji překvapil, přirozeně měla za to, že je sama. Otočila se a vyjekla. V současné situaci to pro ni bylo netypické, ale pochopitelné.

V kajutě stál James T. Kirk.

„Co to, k čertu...?“ Vyskočila z místa.

Kirk měl na sobě staromódní uniformu Flotily, jednoduché žluté triko s černým límcem. Uhladil si ho a jízlivě se na ni usmál. „Dobrý den, admirále. Anebo snad Kathryn? Bylo by příliš troufalé, kdybych vás oslovoval Kathryn? Můžete mi říkat Jime.“

Janewayová už naštěstí zažila bezpočet bizarních situací a prošla si zkušenostmi, které by slabší povahy donutily pochybovat o vlastní přičetnosti, takže byla vyvedená z míry jen na okamžik. Rychle se z počátečního šoku vzpamatovala a rázně řekla: „Jsem si docela jistá, že nesním, takže...?“

„A jak byste to asi poznala?“ řekl Kirk. S nesouhlasným výrazem se procházel po kajutě.

„Vím to, protože sny se mi zdají černobílé.“

„Třeba se vám jen zdá, že sníte v barvách,“ namítl.

Pokynul kolem sebe. „Vesmír je možná nekonečný, ale očividně ne zde. Neměli pro vás větší ubytování?“

„Nečekala jsem návštěvu. Kdo jste?“ Prozatím nepovažovala za nutné zavolat pomoc, nevěřila, že by byla v bezprostředním nebezpečí. Navíc se nacházela na vědecké lodi, takže nebylo pravděpodobné, že by přiběhl elitní bezpečnostní tým.

„Jsem James T. Kirk.“ Tázavě naklonil hlavu. „Máte snad problémy s krátkodobou pamětí? Možná by se vám na to měl někdo podívat.“

„Vím, že se vydáváte za Jamese T. Kirka. Ale zjevně jím nejste.“

„Proč s tím bojujete, Kathryn?“ řekl tónem, který nepochybně považoval za příjemný. Ironicky se pousmál. „Jednou jste řekla, že byste si přála se mnou spolupracovat. Co je špatného na tom, když se vaše přání čas od času splní?“

Oči se jí zúžily, zatímco její mysl spěchala k nevyhnutelnému závěru. „Dobrá. To by stačilo.“

„No tak, Kathryn,“ pokračoval Kirk lichotivě. „Já se opovrhováním pravidly Hvězdné flotily proslavil. To přece víte. Picardovou chybou nebylo, že neuposlechl váš přímý rozkaz počkat na Sedmou z devíti a teprve potom, pouze potom, se vydat pátrat po té borgské krychli, kterou zachytilo jeho spojení se Společenstvem. Jeho chybou bylo to s vámi vůbec probírat. Měl udělat to, co jsem vždy udělal já: poslat krátkou zprávu, co se chystá udělat, provést to a pak si počkat, až mu řeknete, že důvěřujete jeho rozhodnutím a schopnostem. Anebo je snad problém toto?“ Zamyšleně si ji prohlížel. „Potíže s důvěrou, Kathryn? To je ono, že? Nesnášíte, když musíte někomu prostě věřit.“

„Já,“ řekla se zatnutými zuby, „nemám ani v nejmenším v úmyslu s tebou probírat své vlastnosti, ať už skutečné nebo imaginární.“ Odmlčela se a potom dodala. „Q.“

Kirk zamrkal v předstíraném překvapení. „Je to snad pokus o urážku? Nemyslím si, že by byla oprávněná.“

„Co je to tentokrát, Q? Máš snad v Kontinuu další občanskou válku? Anebo opět problémy se synem? Nebo jsi jen vasedával, ať už si vasedáváš, v jaké rovině chceš, a pomyslel si: ‚Víte co? Už je to dlouho, co jsem naposledy otravoval Kathryn Janewayovou, možná bych se za ní měl vydat. A možná, jenom možná, pokud se převléknu za někoho jiného, bude natolik hloupá, že tomu uvěří.‘ Dobrý pokus, ale to bych musela být opravdu výjimečně pitomá. Tak přestaň s tou šarádou. Vždyť jsi Jamese Kirka ani neznal.“

„Nebud' si jistá vším, co si myslíš, že víš, Kathryn,“ usmál se Kirk. „I já, který skutečně vím vše, vím dost na to, abych věděl, co nevím.“

Kirkův tvar se náhle změnil a Janewayová před sebou naprosto jistě čekala drzý obličej vesmírné bytosti známé jako Q. Nakonec koho také jiného? Kdo jiný by se mohl zničehonic objevit, vypadat jako někdo již léta mrtvý a chovat se nepřiměřeně familiárně a nesnesitelně?

Pochopitelně se tedy lekla, když uviděla něco jiného, než čekala.

Kirk se změnil v ženu, s výrazem stejně neoblomným, jaký jen jejím směrem Janewayová dokázala vyslat. Měla dlouhé mahagonové vlasy a stejný výraz opovržení, jaký nosil i Q. Na rozdíl od Q, který se vyžíval, jak se zdálo, v nošení uniforem Flotily, byla oděna do komplikovaných šatů z rudého sametu, s volány na rukávech a živůtkem, který patřil spíše do osmnáctého století.

„Já vás znám,“ řekla po chvíli Janewayová. „Vy jste... Q.“ Pátrala po nejvhodnějším výrazu. „Drahá polovička. Matka jeho dítěte.“

„Matka našeho dítěte,“ opravila ji.

„Počkat,“ řekla Janewayová podezřívavě. „Jak vím, že ve skutečnosti nejste tamten Q, jen v jiném převleku?“

„Proč bych to dělala?“

„Jak to mám vědět? Já ani nevím, proč jste se převlékla za Jamese Kirka, natož abych věděla, proč za jiného Q, Q.“ Shledávala mrzutým, že si všichni obyvatelé kontinua říkali Q. Když vzala v úvahu, že se jednalo o bytosti s neomezenou mocí, mohly část z ní investovat do vymyšlení individuálních jmen. Jejich filozofií ale přirozeně bylo, že netřeba jmen, aby jednali jeden s druhým, že se ve skutečnosti vyvinuli za takové limitující koncepty. Janewayová na druhou stranu ale ne, a i když se chystala tuto bytost i dál oslovovat Q, v mysli si ji zařadila jako Madam Q, čistě pro pořádek.

Madam Q pokrčila rameny. „Protože se mi chtělo. Mezi Q není jiného důvodu třeba.“

„To nestačí.“

Madam Q se na ni bez náznaku pobavení usmála. „Na někoho, kdo neprožil ani jeden celý život jste skutečně panovačná bytůstka. Chápu, proč vás Q považuje za tak zajímavé, jste jako strupy, které si prostě musíte škrábat. Dobrá,“ pokračovala, aniž by Janewayové dala šanci promluvit, „pokud potřebujete další důvod, myslela jsem si, že to pomůže podpořit mé sdělení, že se stáváte nesnesitelně arogantní a příliš sebejistou.“

„Opravdu? Jsem si jistá, že bytosti Q znají tyto vlastnosti z první ruky.“

„Ano, to známe,“ odpověděla Madam Q s nezastíranou hrdostí. „My k tomu ale máme důvod. Vy ne.“

„Podívejte se –“

„Ptala jste se, tak vám odpovídám,“ přerušila ji Q a Janewayová zaznamenala změnu v atmosféře místnosti. Tato bytost, ačkoli vypadala lidsky, člověkem nebyla, a navíc by ji mohla jediným gestem rozmetat na atomy.

„Nepotřebovala bych ani celé gesto,“ řekla Madam Q.

Janewayová se napřímila. „Vypadněte z mé hlavy,“ zavrčela na ni.

Q se od ní otočila, jako by její rozkaz ani nezaznamenala. „Jak jsem říkala, arogantní a přehnaně sebejistá. Trestáte Picarda za činy a postupy, které na Kirkovi shledáváte obdivuhodnými.“

„Teď je jiná doba. Vesmír je mnohem nebezpečnější.“

„Vesmír byl vždy nebezpečné místo. Vy si to jen více uvědomujete, to je celé. Chystáte se soudit Picarda, ale přemýšlela jste někdy, kdybyste za starých dobrých časů velela Kirkovi, jestli byste měla stejné pochopení jako jeho nadřízení? Anebo byste ho hnala k vojenskému soudu, protože projevil svobodnou vůli?“

„Věřím ve svobodnou vůli. Ale také věřím ve strukturu velení. Kapitán Kirk čelil zvláštním okolnostem a myslím si, že bych je jako jeho velící důstojník dokázala rozpoznat. Každopádně,“ pokrčila rameny, „zdá se, že vynakládáte ohromné množství energie na Picardovu obhajobu.“

„Nepřišla jsem sem obhajovat Picarda. Ani v nejmenším mě nezajímá.“

Její prohlášení Janewayovou zaskočilo. „Tak proč tedy?“

„Přišla jsem kvůli vám.“

„Mně?“

„Ne, kvůli vám jako celému lidstvu. A zrovna vás jsem si vybrala jako vrchol jeho vývoje,“ řekla sarkasticky.

Janewayová se na ni dlouze zadívala. „Říkáte si podle písmene abecedy. Takže z lingvistického hlediska nevylučuji nic.“

Madam Q se zatvářila, jako by se chystala vypálit další kousavou odpověď, ale nakonec její výraz změkkl. „Dobrá poznámka,“ přiznala. „Ano, jsem tu kvůli vám, Kathryn Janewayové. Je to dost jednoznačné?“

„Význam ano. Důvod už méně.“

„Pokud to musíte vědět, a vzhledem k vaší povaze zjevně musíte, je to kvůli Q. Ano, tomu Q,“ dodala rychle.

„Co je s ním? Má problémy?“

V jejím hlase zjevně bylo něco, co Madam Q zaujalo. „Vy o něj máte starost. Jak zajímavé!“

„Mám o něj stejnou starost,“ opravila ji Janewayová vážným tónem, „jako o kteroukoli jinou z mnoha myslících bytostí, co mě nekonečně rozčilují a představují smrtelné nebezpečí pro všechny a všechno, na čem mi záleží.“

„No, děkuji, že jste to objasnila.“

Janewayová se chystala dále vyzvídat, co se děje, ale Madam Q ji rázným gestem zastavila. Připomněla si, že jedná s všemocnou bytostí, která je – alespoň pokud věděla – téměř nesmrtelná. Ona sama, až příliš smrtelná, cítila neustálý tlak času. Ale Madam Q a jí podobní ho nemuseli brát v potaz, takže přirozeně ve svém vyjadřování nikam nespěchali.

„Vím, proč jste arogantní a přehnaně sebejistá,“ řekla konečně Q.

„A hodláte mi toto šokující odhalení někdy sdělit?“

„Ano, pokud mi prokážete tu čest a alespoň na pár minut zmlknete, abych mohla dát dohromady víc než jednu větu.“

Kathryn se jí chystala odpovědět, ale potom si to raději rozmyslela.

Q nepokračovala okamžitě, jako by Janewayovou tiše vyzývala, ať řekne něco dalšího. Když tak neučinila, Madam Q pokračovala: „Jste arogantní a přehnaně sebejistá, protože věříte, že jste viděla budoucnost. Starší verze vás samotné cestovala zpět časem a pomohla své lodi využít borgskou transwarpovou síť k cestě domů, čímž vám ušetřila šestnáct let času a zachránila život vaší milované Sedmé z devíti. A proto jste došla k závěru, že váš osud je tesaný do kamene. Jak by jen nemohl být? Víte, co se vám stane a kdy. Takže máte důvod nezabývat se svým riskantním chováním, protože vaše předčasná smrt by zapříčinila časový paradox.“

„Co se týká cestování časem, naučila jsem se nebrat nic jako dané,“ ujistila ji Janewayová.

„To sice tvrdíte, ale váš přístup, vaše činy i vaše vlastní myšlenky prozrazují něco jiného.“

„Nikdy jsem příliš nefandila osobám, které tvrdily, že znají mou mysl lépe než já.“

„A přesto já ji znám, a vy se budete muset s touto skutečností vyrovnat. A jen tak mimochodem, zvládla jste mlčet plných dvacet devět sekund. Není to náhodou váš osobní rekord?“

„Stále nerozumím, jak cokoli z toho má něco společného s Q, se mnou, nebo s vaší přítomností.“

„Ale samozřejmě rozumíte. A to je ta tragédie.“

S tímto prohlášením se Madam Q opřela o zeď a zhluboka si povzdechla jako někdo, kdo jen velmi nerad jedná s hlupáky. „Existuje jedno pozemské klišé, které tuto situaci vystihuje.“

„Hleďte si svého?“ navrhla Janewayová.

Madam Q zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že to je ‚ukousnout si příliš velké sousto‘. A to je přesně to, co právě děláte, když míříte k té borgské krychli. Q nechce, abyste to dělala.“

„Opravdu? A proč ne?“

„Protože ví, co se stane, když tam půjdete.“

„A přesto necítí potřebu sem přijít a sdělit mi tuto informaci osobně?“

„Ne, to necítí, částečně proto, že se mu nechce zabývat se vaší přehnanou volbou slov jako ‚sdělit mi tuto informaci‘, namísto jednoduchého ‚říct mi to‘. A částečně proto, že ví, že ho stejně budete ignorovat a uděláte si, co chcete. A ta myšlenka ho bolí.“

Janewayová se tomu musela zasmát. „Bolí? Tvrdíte mi, že Q nechce, abych ranila jeho city? To je docela směšné, vezmete-li v potaz jeho nekonečné vychloubání, že je nad takovéto lidské ohledy povznesený.“

„Co Q říká a co Q cítí, jsou dvě zcela odlišné věci,“ odpověděla Madam Q. „A nikdy jste mě neslyšela to říct.“

Bylo to z její strany natolik pozoruhodně citlivé prohlášení, že Janewayové na chvíli vzalo řeč.

„Q ví,“ spustila Madam Q, „že kdyby se tu objevil, měla byste veškeré důvody k pochybnostem. Zvažovala byste, o co mu jde. Navíc si myslím, že má pocit, že pokud zažijete svůj, zcela upřímně, tragický osud bez toho, aby zasáhl přímo, neponese za něj vinu. Na druhou stranu, pokud by se pokusil vás zastavit a vy jste ho ignorovala, což byste s největší pravděpodobností udělala, měl by pocit, že selhal. Samozřejmě by se to snažil zakrýt. Posmíval by se a naparoval a označil by vás za další zářný příklad nekonečné hlouposti vašeho druhu. Ale myslím, že hluboko uvnitř by se tím užíral. Takže jsem se rozhodla pokusit se o intervenci sama. Až na to,“ řekla s náznakem smutku, „že začíná být jasné, že můj pokus nebude o nic úspěšnější, než by byl ten jeho. Jeho instinkt byl správný. Doufala jsem, že toto varování překoná vaši již zmíněnou přehnanou sebejistotu, ale začíná mi být jasné, že tomu tak nebude.“

„Jaké varování? Žádné jasné jste mi nedala,“ řekla Janewayová netrpělivě. „Visí tu ve vzduchu nejasné náznaky a předtuchy smrti, ale nic dalšího. Mám snad přerušit misi na základě povídaček a narážek?“

„Ano,“ řekla vážně Madam Q. „Zdá se, že nepoznáte, kdy se vám daří dobře, admirále Janewayová. Jsem neomezeně mocná bytost, stejně jako Q. Jen skutečnost, že on, že já, že my jsme o vás projevíli jakýkoli zájem, je neuvěřitelný dar.“

„Dar?“ Janewayová tomu nemohla uvěřit. „Všechny problémy, které Q způsobili, všechny životy, které narušili, proboha, Q byl první, kdo k nám přilákal pozornost Borgů. A vy máte tu drzost popsat to jako dar?“

„Byl a je to dar. Jen proto, že vy to nepoznáte, ten fakt nemění. Měla byste za něj být vděčná.“

„Promiňte, že zvládám potlačit svůj vděk.“

„Já vám prominu, ale osud ne.“

„Odmítám představu daného osudu,“ řekla Janewayová.

„Mizí, když je postavený čelem ke svobodné vůli.“

„A přesto věříte, že jednou v důchodu zachráníte *Voyager*. Tak co se potom děje se svobodnou vůlí?“

Janewayová na to neměla odpověď.

„Pointou je,“ řekla Q, „že ať už tomu věříte, nebo ne, fakt, že jsem si udělala čas a přišla si s vámi vůbec promluvit, je čest. Měla byste to brát jako záležitost víry, když vám říkám, že se máte té borgské krychli zdaleka vyhnout. Pokud na ni půjdete, nic dobrého z toho nevyplyne.“

„Záležitost víry,“ zavrtěla Janewayová hlavou. „Té mám dost. Ale vkládám ji v sebe a lidstvo. Ne v nejasná varování od představitelů druhu, který doposud bral lidské bytosti jako své hračky.“

Madam Q se tím zdála být pobavená. „Kdybyste vy dostala do ruky Desatero, předala byste ho posudkové komisi k dalšímu studiu.“

„Vy nejste Bůh.“

„Nebudte si tak jistá. Tady a teď vám klidně zapálím keř.“

„Dobrá poznámka.“

„Zkrátka to znamená, má drahá, že pokud vy – obyčejný smrtelník – nemáte pocit, že byste se mi měla zpovídat, proč bych se potom já, bytost, která by pro vaše předky nebyla rozpoznatelná od božstva, měla zpovídat vám? Ale povím vám toto: budou vás obdivovat za vaši konzistentnost. Jean-Luc Picard vás požádal, abyste akceptovala jeho přesvědčení na základě víry, že se Borgové chystají zaútočit. Vy jste to odmítla. Když se ukázalo, že měl pravdu, zvažujete, jak ho za to potrestat. Nyní vás žádám,

abyste mi uvěřila, když je v sázce váš vlastní osud. A vaše odpověď? Nejenže nemáte víru ve mě, nevěříte ani v osud. Víte, nad čím ohledně vás uvažuji, Kathryn Janewayová?“

„Nad čím uvažujete?“ zeptala se, přestože ji to moc nezajímalo.

Ale když dostala odpověď, krev jí ztuhla v žilách.

„Uvažuji, jestli si vůbec všimnete, až ztratíte svou duši.“

S tímto komentářem Madam Q v záblesku světla zmizela.

-ii-

Tu noc nespala. Ani okamžik.

Místo toho byla Kathryn Janewayová celou dobu vzhůru, znovu procházela veškerý výzkum a snažila se potlačit pocit, že Madam Q, Q, nebo kdokoli či cokoli ta bytost byla, se prostě snažila snížit její sebejistotu.

Janewayová se na židli opřela a s hlubokým povzdechem si promasírovala kořen nosu. Měla pocit, že všechna data vidí poprvé, nedobrovolně se na ně dívala přes filtr, který na ni uvrhla návštěva Madam Q.

„Admirálův osobní deník,“ řekla a počítač ho okamžitě otevřel. „Q, jestli mě posloucháte, jestli mě kterýkoli z vás poslouchá,“ zatleskala sarkasticky, „bravo. Donutili jste mě znovu projít všechna vědecká hlášení o té borgské krychli. Radila jsem se s vedoucími výzkumných týmů, které krychli prozkoumaly odshora dolů, s nejlepšími vědci, které může Federace nabídnout. Všichni mě ujistili, že ta krychle je zcela mrtvá. Borgští vojáci neprojevují žádnou mozkovou aktivitu, ani zcela minimální, která by naznačovala pracující společnou mysl. Nejeví ani známky metabolických funkcí. Ti vojáci jsou v podstatě mrtví. Nerozkládají se způsobem, jakým by se to dělo u mrtvol, za což bychom předpokládám měli být vděční. Jen hrstka

vojáků zůstala na krychli, zbytek byl přepraven na velitelství Hvězdné flotily v San Francisku, kde je studují naši nejlepší vědci. Neexistuje žádná královna, krychlí neprotéká energie. V podstatě je to rozsáhlý hřbitov. I Sedmá z devíti souhlasí, i když oficiálně vznesla protest vůči tomu, aby byli vojáci přepraveni na Zemi. Má pocit, že by bylo lepší zlikvidovat je, i když to může být důsledkem jejích vlastních zjitřených emocí ohledně její minulosti související s tímto druhem. Nicméně je nutné položit si otázku, proč tam mířím.“

Zmlkla a ticho trvalo natolik dlouho, až se počítáč zeptal: „Ukončit záznam?“

„Pokračovat v záznamu,“ řekla Janewayová s pohledem upřeným do zdi. „Musím je vidět,“ řekla konečně. „Musím to vidět. I přes vše, co mi řekl každý z expertů, to musím vidět na vlastní oči. Musím vidět, co na té krychli bylo tak znepokojivého, tak dominantního, tak hrozivého, že Jean-Luc Picard byl kvůli tomu ochotný zahodit celou svou kariéru. Pokud můžeme říct, zánik této krychle a její královny nám dovolí navždy ukončit borgskou hrozbu. Vskutku je možné, že byli jako druh téměř vyhlazení. Vzhledem k mé minulosti s Borgy, jak bych jen mohla zmeškat příležitost... jak jen to říct? Vzdát jim poslední poctu? Vidět na vlastní oči, proč Picard riskoval svou loď, svůj život, svou duši? Mají Borgové duši?“

Jak zvláštní otázka. Obvykle se spirituálními záležitostmi nezabývám. Kdo s jistotou ví, jestli kterýkoli z nás opravdu má něco tak nehmatatelného? Ráda bych si myslela, že ano, že existuje nějaký hlubší význam kromě toho, co můžeme vidět. Ale nikdo z nás si nemůže být jistý, a ve chvíli, kdy dosáhneme bodu, v němž bychom si jistí být mohli, je zjevně příliš pozdě. A opět, pokud existuje duše, co se s ní stane při asimilaci? Je změněná, poskvrněná? Je ukradená a nikdy se nevrátí? Pochybuji. Sedmá z devíti a Picard tam byli a vrá-

tili se. I když možná,“ odmlčela se zamyšleně, „možná to je ta otázka, co je pronásleduje, i když ji nikdy nevysloví. Někdy se na Sedmou podívám a vidím vzdálený, vystrašený výraz. Je to jen na okamžik, hned je zase pryč, a ona popírá, že by měla jakýkoli problém. Ale je tam, a ona nejspíše ví, že to vím. Pochybuji, že by měla strach ze ztráty své duše.“ Janewayová se postavila a potřásla hlavou. „Tohle je směšné. Věnuji se všem možným podružným otázkám, místo abych zvažovala, čím se skutečně zabývá má mysl. Co mám dělat s Jean-Luc Picardem.“

Na povrch vyplouvá jednoduchá otázka: Porušil Picard vědomě můj rozkaz? Na základě toho by měl být vykostěn, naporcován, ugrilován a naservírován vojenskému soudu i s tatarskou omáčkou. A skutečnost, že jeho činy zachránily Federaci před potenciálně zdrcujícím útokem Borgů, by neměla hrát roli. Až na to,“ pokračovala s úšklebkem, „že zjevně hraje a hrát bude. Možná proto se Q rozhodla ukázat jako James T. Kirk, aby mi připomněla, že byl po krádeži své *Enterprise* v horších problémech než Picard. Ale nakonec Zemi před účinky záhadné mimozemské sondy zachránil a Rada Federace ho poplácala po hlavě, dala mu velení lodi a poslala ho pokračovat v práci. Takže existuje možnost, že jakýkoli proces s Picardem by se mohl ubírat podobným směrem.“

Dále musíme brát v potaz duševní stav. Picard trval na tom, že je napojený na borgskou kolektivní mysl, a prostě věděl, že jsou Borgové aktivní a vyrábí novou královnu. Mohli bychom tedy za argument brát, že jeho potřeba dostat se k nim co nejdříve vznikla na biologické bázi, a tudíž nebyl zcela přičetný. Anebo,“ opět se odmlčela, ale než ji počítač stihnul upozornit, sotva slyšitelně řekla, „možná se jen snažil zachránit svou duši.“

Janewayová by byla přísahala, že slova, která právě vyřkla, před ní visí a vyzývají, aby je vzala zpět.

„Co se týká mého přesvědčení, že jsem imunní vůči jakékoli pohromě, protože znám alespoň část své budoucnosti,“ pokračovala, „ráda bych si myslela, že nejsem zase tak arogantní, abych se považovala za nedotknutelnou rukou osudu, pokud předpokládáme její existenci. Vědeckým argumentem by mohlo být, že admirál Janewayová, se kterou jsem se setkala – ta z budoucnosti – přišla z alternativní časové linie. Že samotným návratem do své vlastní minulosti vytvořila jinou variantu vesmíru, z něhož přišla, a v té momentálně žiji. Pokud tomu tak je, jsem zjevně ve stejném nebezpečí jako kdokoli jiný. Kdybych právě teď zemřela na infarkt, ta Janewayová, se kterou jsem se setkala, bude stále zdravá a v bezpečí ve svém alternativním vesmíru bude vyčkávat na příhodný okamžik. Nic není jisté. Nic není bezpečné. Pokud nás Borgové něčemu naučili, pak tomuto.“

Nic neberu jako samozřejmost. Což je jediný způsob, jakým kdokoli z nás může žít svůj život.“

Po chvíli své uvažování uzavřela: „Konec záznamu do osobního deníku.“

Poklepala prsty na stůl a řekla: „Nahrát zprávu pro velitelství Hvězdné flotily. Oficiální doporučení ve věci nevyřízeného vojenského soudu s Jean-Luc Picardem, kapitánem ve velení *U.S.S. Enterprise* NCC-1701-E: Po zvážení všech faktů můj posudek zní, že situace nevyžaduje vojenský soud, ale namísto toho kapitán Picard,“ na dlouho se odmlčela a potom se jí na rtech objevil úsměv, „namísto toho navrhuji do jeho záznamu udělit pochvalu za originální myšlení. Můžete samozřejmě mé doporučení ignorovat a postupovat dle vlastního uvážení. Janewayová konec.“

2

BORGSKÁ KRYCHLE

-i-

Kapitán Rappaport vytřeštil oči, když se loď blížila ke krychli, která visela ve vesmíru jako obří rakovinový nádor. Zřetelně polkl. „Slyšel jsem o nich, samozřejmě jsem viděl videa, ale –“

„Je to úplně jiné, když jim stojíte tváří v tvář,“ souhlasila suše Janewayová, která vedle něj stála na můstku.

Rappaport sám nebyl vědec. Přestože velel vědecké lodi, jeho výcvik byl zaměřený spíše na nástrahy vesmíru. Koneckonců, jeho prací bylo ujistit se, že vědci, které přepravoval na místa výzkumu, se vrátí v jednom kuse. Imponovala mu schopnost vědců zůstat klidnými, ať už čelili čemukoli. V tomto případě sledoval komandéry Schmidta a Brevoorta, a nadporučíka Wackera, jak nevzrušeně studují borgskou krychli, dělají si záznamy a nahrávají postřehy, přestože od ní stále byli poměrně daleko.

Rappaport si všiml, že přístup Janewayové je zcela jiný.

Místo aby krychli analyzovala vědeckým pohledem, spíše si ji prohlížela s podezíravostí válečníka, čekala na její nepřátelský pohyb, připravená k okamžité akci. Shledával mnohem jednodušší identifikovat se s jejím pohledem než s vědeckým.

„Vlastně,“ řekl jí Rappaport, „mě znepokojuje, že ani nejsme tak blízko. Ta věc je obří už z této vzdálenosti. Jsou všechny tak... tak...“

„Znepokojivé?“

Přikývl.

„Ne,“ řekla Janewayová. „Ne, tahle je větší než většina ostatních.“

„Hádám, že tedy na velikosti záleží.“

Myslel si, že to Janewayovou rozesměje, ale její reakcí byl jen shovívavý úšklebek. Kapitán si v myšlenkách poznamenal, aby už se s viceadmirálem nepokoušel žertovat.

„Máme připravit transportér?“

„Vlastně,“ řekl Brevoort, „jsme to probírali a raději bychom použili raketoplán, pokud by to nebyl příliš velký problém. Umožní nám to lépe prozkoumat strukturu plavidla, když do něj vstoupíme zvenčí.“

Rappaport se podíval na Janewayovou, která to podle všeho zvažovala, než přikývla.

„Můstek hangáru,“ řekl rázně.

„Hangár slyší.“

„Připravte raketoplán *Chawla* k okamžitému odletu.“

„Děkuji, kapitáne,“ řekla Janewayová. „Pro jistotu nás vezměte do dosahu transportéru a zůstaňte na místě. Budeme se vám hlásit v půlhodinových intervalech. Pokud tak neučiníme –“

„Potom zaměřím vaše komunikační a přenesu vás zpět.“

„Ne.“

Překvapeně zamrkal. Její odpověď vyvolala vyděšené pohledy i na tvářích vědců.

„Ne?“ opakoval Rappaport.

„Ne,“ řekla neústupně. „Pokud se vám nepodaří zkontaktovat nás, potom budeme muset předpokládat, že se něco pokazilo. V tom případě by bylo nebezpečné přenést nás zpět na loď. Uděláte pro nás mnohem lépe, když ustoupíte do bezpečné vzdálenosti a informujete Hvězdnou flotilu.“

„Lépe pro nás?“ zeptal se opatrně Schmidt a odpovědí mu byl Brevoortův rozčilený výraz.

„Admirále,“ promluvil pomalu Wacker, „očekáváte snad na palubě krychle potíže?“

„Ne,“ řekla Janewayová. „Nicméně to předpokládám jako možnost. Vždy je lepší zvážit, co vše se může pokazit, ať je to jakkoli nepravděpodobné.“

„Vědecká úvaha, admirále,“ poznamenal Brevoort. Schmidt souhlasně přikývl, ale Rappaport si všiml, že již nevypadá tak vědecky klidný jako předtím.

Kapitán obrátil pozornost zpět k borgské krychli a říkal si, že i přes Janewayové rozumné bezpečnostní opatření se není čeho bát. Experti Flotily tu věc prohlásili za mrtvou na základě všeho, co o Borzích věděli. Jediné, co ho momentálně trápilo, bylo to, zda neexistují fakta, o nichž nevědí a která by vše změnila.

-ii-

Cesta do krychle byla poklidná, ale přesto děsivá.

Janewayová a ostatní důstojníci Flotily byli příliš profesionální a zkušení, než aby se nechali ochromit tím, čeho byli svědky. Přesto si situace žádala velký kus sebekontroly, aby se Janewayová neotrásla, jak se raketoplán blížil ke krychli a ta zatracená věc byla stále větší a větší.

Na intelektuální úrovni věděla, jak velká je, přístroje jí o tom dávaly přesné informace. Vědět však bylo něco úplně jiného než zažít, a tohle byl zážitek, o kterém doufala, že už si to nezopakuje.

„Co myslíte, admirále?“ zeptal se Brevoort zatímco během cesty studoval údaje. Schmidt, který byl kromě vědce také schopným pilotem, se staral o vmanévrování raketoplánu do krychle.

Janewayová pokrčila rameny. „Viděla jsem větší.“

Brevoort se na ni podíval a usmál se. Dovolila si gesto opětovat a poté obrátila pozornost zpět ke krychli. Snažila si namluvit, že se neliší od kterékoli jiné, již měla šanci spatřit. Byla konstruovaná naprosto stejně, jen ve větším měřítku.

Jestlipak je plná duchů?

Ta myšlenka se jí vloudila do hlavy a ona se jí snažila setrást. Nevěděla proč, ale náhle, nevysvětlitelně, jí byla rozrušená. Otočila se od obrazovky, pohyb, který neunikl Schmidtovi. „Děje se něco, admirále?“

„Jen mi něco spadlo do oka,“ odpověděla a začala si ho mnout, aby z něj dostala neexistující smítko.

Duchové. Proč jen k čertu přemýšlela nad duchy?

Nebylo třeba to řešit, věděla přesně proč. Bylo to kvůli Sedmé z devíti a jejímu hlášení po návratu z krychle.

*

Je mrtvá?

Sedmá jí podávala dlouhé, detailní hlášení ohledně všech aspektů oné borgské krychle. Admirál Janewayová seděla ve své kanceláři a pozorně naslouchala každému jejímu slovu. Nemohla si stěžovat na délku hlášení, přece jen ona byla ta, kdo požadoval, aby jí ho Sedmá přišla podat osobně a do všech detailů. Co se Borgů týče, nebylo většího odborníka

než Sedmá a Janewayová to chtěla slyšet přímo z jejích úst. Sedmá ji poslechla a její hlášení bylo svou detailností zahlcující.

Po celou dobu, co jí Sedmá do nejmenších podrobností sdělovala svá zjištění, měla Janewayová pocit, že je tu něco, co jí neříká. Nemyslela si, že by se jí snad vědomě pokoušela něco zatajit, přesto se toho pocitu nemohla zbavit a Sedmou asi po půl hodině monologu přerušila a zeptala se: „Co mi neříkáte?“

Sedmá se na ni nevzrušeně dívala. Pootevřela ústa a zase je zavřela, aniž by cokoli řekla, jako by v hlavě přehazovala výhybku. „Té otázce nerozumím,“ řekla nakonec.

„Něco mi neříkáte, Sedmá. Něco, co vás trápí. Zním vás dost dobře, abych to poznala. Co je to?“ Nechtěla znít panovačně a neměla v úmyslu něco jí dávat rozkazem. Zajímalo ji jen, co trápí mysl Sedmé.

Sedmá jí neodpověděla hned. Zdálo se, že si je vědomá vlastního zaváhání, ale její výraz byl jen ještě chladnější. Nakonec řekla: „Nejsem si jistá, zda jsem schopná popsat svou reakci na vstup do borgské krychle.“

„Reakci na co? Nebylo to,“ Janewayová se zarazila, téměř tu větu nedokázala vyslovit. „Nebylo to tak, že byste cítila jejich myšlenky, neexistuje snad nebezpečí, že...“

„Nemyslím, že by hrozilo. Borgská krychle nyní nejeví známky života, alespoň z pohledu žádné z našich racionálních definic.“

„Co vás tedy potom trápí?“

„Iracionální definice.“

Janewayová se na ni nechápavě zadívala. „Iracionální?“

„Borgové jsou extrémně přizpůsobiví. To je celý důvod jejich schopnosti asimilovat, aby se adaptovali útokům. Neustále jsou ve stavu vývoje. Z jednoho úhlu pohledu se může zdát ta borgská krychle navždy vypnutá. Pokud se ale podíváte z jiného úhlu, může to být pro Borgy jen další

překážka. A Borgové mají znepokojivý zvyk překážky překonávat.“

„Ale jak by to udělali?“

„To nevím,“ přiznala Sedmá. „To je to, co shledávám znepokojujícím, a co může být zdrojem mých zvláštních pocitů ohledně této záležitosti. Je to pocit téměř neomezené úzkosti. Pokud bych použila starou pozemskou terminologii, dalo by se říci, že jsou tam duchové. Nicméně už jen tento samotný pojem je zakořeněný v pověrách. Veškerá logika a rozum říká, že jsem se tak cítila nikoli kvůli skutečnému nebezpečí, ale na základě mých vlastních iracionálních pocitů. A nepřeji si plýtvat vašim časem nebo časem Hvězdné flotily jen kvůli iracionálním pocitům. To je také důvod, proč jsem se zdráhala to zmiňovat. Flotila si zaslouží hodnocení založené na faktech, nikoli na nejasných pocitech pramenících z ničím nepodložených obav.“

„Co se Borgů týče,“ řekla Janewayová, „neexistuje nic jako nepodložené obavy.“

Ještě chvíli mluvily, Sedmá dokončila analýzu, která ji vzhledem k absenci dat svědčících o opaku donutila dojít k závěru, že borgská krychle je nebezpečná asi jako mrtvý měsíc. Přesto ale, když Janewayová navrhla, že se ji vydá prozkoumat osobně, byla Sedmá ohledně této vyhlídky více než skeptická. „Měla byste s tím nějakou dobu počkat.“

„Jak dlouho?“

Sedmá to zvážila a poté řekla: „Deset let by mělo být dostačujících.“

Janewayová se snažila nerozesmát. „Navrhujte snad, že po následující desetiletí bych neměla váhat vyslat k ní ostatní důstojníky, vědce a další, aby ji prozkoumali, co hrdlo ráčí, ale já osobně bych se od ní měla držet co nejdále?“

„To mi zní jako nejefektivnější strategie.“

„Ale jak by to vypadalo?“

Sedmá naklonila hlavu v lehce pobaveném gestu a řekla:

„Nezabývala jsem se vaší reputací, nýbrž bezpečností a zachováním vašeho života.“

„Někdy,“ odpověděla jí Janewayová, „je důležité riskovat vlastní bezpečnost, abyste se cítila naživu.“

Sedmá to zvážila a potom zakroutila hlavou. „Ne. To tedy není.“

*

Ne. To tedy není.

Tato slova jí zněla v hlavě, zatímco raketoplán *Chawla* našel místo k přistání. Schmidt provedl kontrolu a souhlasně přikývl. „Dýchatelná atmosféra. Kromě nás žádné známky života.“

„Pusťme se do toho,“ řekla Janewayová.

Dveře raketoplánu se se zasyčením otevřely a ona vešla na palubu krychle. Ostatní ji v těsném závěsu následovali. Téměř ihned se zastavila a zahleděla se vzhůru – výš a výš, a až po chvíli si vzpomněla, že by měla dýchat. Vypustila z plic zaražený dech, ale nepřestala se dívat vzhůru.

Zdálo se, že hledí do nekonečného spletnice křižujících se schodišť a ramp. Na první pohled se zdály být rozmístěné náhodně, ale po chvíli v nich bylo možné zaznamenat určitý vzor, přestože nedokázala odhadnout, co by mohl znamenat.

Wacker tiše hvízdal, když se podíval na údaje z trikordéru. „Viděla jste někdy něco takového, admirále?“

Ano. Častěji, než bych chtěla, a potom opakovaně v nočních můrách, pomyslela si. Nahlas ale řekla: „Je to působivé.“

„Jak dlouho myslíte, že jim trvalo to postavit?“

„Zjistit to je, nadporučíku, jeden z důvodů, proč jsme tu.“

„Ano, admirále,“ řekl Wacker a pustil se do práce.

„Rozdělíme se, admirále?“ zeptal se Brevoort. „Pomohlo by nám to uspišit práci.“

Janewayová se pousmála. „Četla jsem dost strašidelných příběhů na to, abych si uvědomila pošetilost takového postupu, komandére. Ve chvíli, kdy se skupina na velkém, strašidelném místě rozdělí a vydá se různými směry, začnou se dít skutečně ošklivé věci.“

„Ale říkáte jste, že neočekáváte potíže, admirále,“ dodal s obavami v hlase Schmidt.

„Je třeba čekat neočekávané. Potom nikdy nejsem zaskočená, když něco takového přijde.“

Během hovoru se od něj otočila, její pohled se opět vrátil do nekonečného prostoru krychle. Byla si jistá, že je to jen její představivost, ale měla pocit, jako by ji volaly hlasy. Věděla, že během nerovného boje *Enterprise* s Borgy zemřelo mnoho dobrých důstojníků Flotily. Borgové obvykle na vetřelce neútočili, posádka *Enterprise* se ale tragickým způsobem poučila, že se jejich přístup změnil, když se vydali na krychli najít a zlikvidovat královnu, dřív než bude přivedena k životu, a byli přepadeni borgskými vojáky, kteří útočili, sotva je zahlédli. Janewayová si byla jistá, že díky předchozím návštěvám na borgských lodích bude zvyklá na hrůzy, které tam najde. Rozčílilo ji, když zjistila, že tomu tak není, přísahala by, že slyší zvuky soubojů, výkřiky umírajících...

Ne. Ne, bylo to víc než jen její představivost. Začínala být přesvědčená, že skutečně něco slyší. Tiché sténání jako ve strašidelném domě, tedy až na to, že nic jako strašidelné domy neexistovalo, byla to jen fikce a nesmysly. Co to tedy je? Časové ozvěny? Nějaký druh ohybu v časoprostorovém kontinuu? Nebo něco zcela obyčejného jako záznam v některém z přístrojů, který z nějakého důvodu přehrávali?

„Slyšíte to?“ zeptala se. „Zkuste to zaznamenat.“

Nedostalo se jí odpovědi.

Otočila se a zjistila, že je sama.

„Co to, k čertu?“ vydechla a potom promluvila do komunikátoru, „Brevoorte! Schmidte! Wackere! Hlaste se.“

Nic, žádná odpověď. Přestože měla komunikační kanál otevřený, raději zkusila stisknout odznak pro případ, že nebyl aktivní, a volání zopakovala. Stále nic.

Rychle procházela hlavním koridorem, kde předtím všichni stáli. Nebylo po nich ani stopy. Volala jejich jména, odpovědi jí ale byla jen ozvěna, která se odrážela klenutým prostorem nad ní.

Nepanikařila, ani se tomu neblížila. Byla příliš zkušená na to, aby se nechala ovládnout takovou neproduktivní emoci. Místo toho se rychle vydala k místu, kde s raketoplánem přistáli, a v tu samou chvíli stiskla ještě jednou komunikátor. „Janewayová *Einsteinu*. Hlaste se. Máme tu pohotovost.“

Žádná odpověď. No, mohla to čekat.

Zahnula za roh k místu, kde si byla jistá, že nechali raketoplán, ale zjistila, že to tam vypadá úplně jinak, než si pamatovala. Buď špatně odbočila, což bylo nepravděpodobné, anebo krychle změnila uspořádání, což bylo nepravděpodobné, ale ne nemožné.

Vracela se ve svých stopách, ale neušla ani tři metry, když náhle narazila na zeď.

„Nejsme pobaveni,“ zamumlala citát dlouho mrtvé britské královny.*

„My vás neviníme.“

* „*We are not amused*“, aneb „*Nejsme pobaveni*“, je citát přisuzovaný britské královně Viktorii. Historicky to ale velmi pravděpodobně nikdy neřekla. Objevil se v roce 1919 v knize Caroline Hollandové „*Notebooks of a Spinster Lady*“. Hollandová sama v knize zdroj citátu zmiňuje jako „historiku“. Důkazy potvrzující, že by královna větu skutečně řekla, se pohybují mezi nejasnými a neexistujícími. Ale jak vidíme, historicky nepřesně se zachoval až do 24. století. (Pozn. překladatelky)

Otočila se a uviděla Madam Q, jak stojí blíže než metr od ní. Dívala se na ni se směsicí lítosti, pohrdání a smutku.

„Takže,“ řekla Janewayová přísně, „tohle je vaše práce?“

Madam Q pobaveně pozdvihla obočí. „Mohla byste být melodramatická ještě o něco víc? Tohle jste si způsobila sama. Tváříte se, jako bych byla posměvačný ničema z komické opery.“

„Kde jsou moji lidé?“

„Myslíte ty ubohé jedince, co byli natolik bláhoví, že vás následovali na tuto nerozumnou výpravu? Jsou víceméně ve stejné situaci jako vy. Zmateně bloudí kolem a uvažují, kam se poděl zbytek.“

„Je tohle vaše představa humoru?“

„Chcete znát moji představu humoru? Já vám ji povím,“ řekla Q bez náznaku pobavení. „Má představa humoru byla sledovat vaše předky, nashromážděné v těch svých kostelech, modlící se k jakémukoli z božstev, které je zrovna utěšilo, když tu z nebes do kostela udeřil blesk anebo ho zdemolovalo zemětřesení. To mě velmi bavilo. Má představa humoru je, že já, bytost s neomezenou mocí, která by mohla jít kamkoli a dělat cokoli, jsem si místo toho udělala čas a šla vás varovat, abyste sem nechodila. A co jste udělala? Stejně jste přišla.“

„Pokud jste mě opravdu chtěla zastavit, mohla jste mi bez námahy v příchodu sem zabránit.“

„Nemám žádný zájem nahrazovat něčí svobodnou vůli. Dítě můžete vodit za ručičku jen do určitého věku. Dříve či později bude muset stát anebo upadnout samo.“

„Já,“ odpověděla Janewayová rozzlobeně, „nejsem žádné dítě.“

„To zjevně ne. Začněme tím, že dítě by mohlo starší skutečně poslechnout. Dítě by si nemyslelo, že ví všechno lépe, nebo že je snad manipulováno komplikovanými intrikami. Smutnou pravdou je, že jsem se vám pokusila

pomocť, protože jsem si myslela, že to udělá Q šťastným. Ale vzhledem k výsledku jsem se vůbec nemusela snažit.“

„Já,“ řekla, „jsem viceadmirál Hvězdné flotily. Nepotřebuji vaši pomoc. Takže když mi okamžitě neřeknete, kde –“

Vydala se k Madam Q, když vtom se celá krychle otrásla. Q nerušeně stála, nedala ani v nejmenším najevo, že by si vůbec všimla seismické aktivity pod svýma nohama. Janewayová zakopla a natáhla ruce, aby zbrzdila pád. Jediné, co se jí ale podařilo, bylo odřít si obě dlaně. Rány jí pálily, jako by do nich někdo lil ocet. Zvedla ruce, aby si je prohlédla lépe, a uviděla dlouhé čůrky krve, která byla i na zemi.

„Tak, teď jste tomu dala,“ zamumlala Madam Q.

Chystala se jí odpovědět, když se jí naskytl šokující pohled. Krev na podlaze mizela. Na první pohled se zdálo, že se vsakuje do kovu, ale při bližším prozkoumání se ukázalo, že do ní je vtahována. Jako by podlaha byla houba a krev voda. Během několika vteřin úplně zmizela.

Podařilo se jí postavit a našťavaně řekla: „Co se to děje? Vy to víte. Řekněte mi to.“

„Aha, takže teď jste ochotná naslouchat. Ale pozdě. Příliš pozdě.“

Krychle se znovu otrásla, tentokrát silněji, a Janewayová se opět zapotácela a upadla. Ale ne na zem. Místo toho narazila do zdi. Zachytila se jí a přemýšlela co dál.

Zed' ustoupila.

Na okamžik si myslela, že se prostě pod jejím tlakem zhroutila, ale potom si uvědomila, že změkla. Snažila se od ní odstrčit, jenže se neměla o co zapřít. Naopak čím více se pokoušela dostat pryč, tím více ji pohlcovala, jako tekutý písek. Zuřivě se bránila, chtěla se od něčeho odrazit, ale nohy jí podkluzovaly. Než se nadála, vtáhlo to i je.

Uviděla Q, jak se na ni dívá se založenými rukama. „Požádejte mě o pomoc. Proste mě o pomoc,“ řekla Madam Q.

Janewayová utrousila nadávku a ještě jednou se pokusila

vyprostit ruce. Bezúspěšně. Veškerá její snaha se obracela proti ní.

Vysunula hlavu vpřed, nejspíše doufala, že se jí podaří osvobodit pouhou silou vůle. Zcela selhala a celý proces se ještě zrychlil. Paže měla úplně pohlcené a stejně rychle mizely i nohy, byly absorbovány tak jako hrud', zeď se uzavírala i z každé strany její hlavy.

„No tak, zvládnete to. Poproste, a možná, jen možná, vám pomohu.“

Otevřela ústa, ale neměla ponětí, co má říct. Nevěděla, jestli poslat Madam Q k čertu, anebo ji prosit o pomoc podobně, jako se její předci modlili k neviděnému bohu, který občas zlikvidoval místo svého uctívání i s nimi uvnitř.

Jak se ukázalo, nikdy neměla šanci opravdu si vybrat. Tekutý kov zdi jí natekl do úst a pokračoval skrz hrdlo do plic. Poslední věc, kterou spatřila, než jí zeď zakryla obličej a zcela ji pohltila, byla Madam Q, jak kroutí hlavou. Promlouvala k Janewayové, jen její uši už nebyly schopné ji slyšet. Přesto k ní její hlas dolehl a říkal: *Snažila jsem se. Nikdo nemůže říct, že ne. Možná jste si myslela, že by nebylo čestné poslechnout někoho, jako jsem já, koho považujete za nepřítel. Možná jste byla jen okouzlená vojenskou zásadou smrti před zneuctěním. Gratuluji. Vaše přání se splnilo.*

A potom její slova zmizela a byla nahrazena jiným hlasem, tedy spíše hlasy. Každý z nich byl jiný, přesto však stejný, a hovořily v dokonalé harmonii, natolik dokonalé, že to byla ta nejkrásnější věc, jakou kdy slyšela. Vhánělo jí to slzy do očí. Říkaly jí, že odpor je marný, a poprvé v životě pochopila proč – protože nikdo přičetný by nemohl a ani nechtěl odporovat téhle dokonalé harmonii mysli.

Nikdy si neuvědomila, že celou svou existenci strávila blouděním po poušti a nyní konečně našla oázu.

Její dlouhá cesta skončila.

Byla doma.

3

SAN FRANCISCO

-i-

Sedmá z devíti se nikdy předtím neprobudila z regeneračního cyklu s křikem. Až doposud.

Probudit nebyl technicky správný termín, nespala jako běžní lidé. Namísto spánku nehybně stála, zatímco její tělesné a mozkové funkce prováděly diagnostiku jejích systémů a aplikovaly vylepšení, updaty a opravy všude tam, kde bylo třeba. Během toho úplně nesnila, ale její mysl se toulala.

Někdy se zatoulala dále než jindy. A tentokrát, tentokrát byla spíš odvečena, přemožena nějakou větší silou.

Nevěděla, že je něco takového možné. Vlastně by to možné být ani nemělo.

Kdysi dávno Sedmá z devíti, přesněji Sedmá z devíti, terciální doplněk unimatrice nula jedna, byla lidskou dívkou jménem Annika Hansenová. Vzhledem k tomu, že ji asimilovali ve věku pouhých šesti let, spouště aspektů lidskosti rozuměla jen abstraktně. Výsledkem bylo, že se o ní snažila naučit, kolik jen bylo možné, ať už kladením otázek lidem,

jež znala, anebo četbou jakéhokoli zdrojového materiálu, který jí přišel pod ruku. Bylo to zvláštní studovat vlastní druh s vědeckým odstupem, jako kdyby k němu vůbec nepatřila, ale byl to jediný způsob, jaký znala.

Jednou z lidských vlastností, na kterou během studia narazila, byl fenomén známý jako zlá předtucha. Na první pohled se zdálo, že v nich není žádný řád ani logika, že se jedná jen o náhodný projev jasnovidných schopností. Nejčastěji citované příklady pocházely od osob, které bez jakéhokoli deterministického důkazu prohlašovaly, že vycítily nebezpečí hrozící milované osobě, anebo ještě častěji její smrt. Výzkum byl v této oblasti rozpolcený a závěry nepocházely z racionálního studia podkladů, ale spíše ze sklonu jednotlivých výzkumníků vybírat výsledky, které se lépe hodily k jejich existujícím názorům. Sedmá se jednotlivými studii zabývala až po první organizované výzkumy pocházející z dvacátého století, a bylo tomu tak ve všech případech.

Výzkum paranormálních jevů od té doby zajisté ušel dlouhou cestu, existovala celá oddělení a odvětví Hvězdné flotily zabývající se studiem mimosmyslového vnímání. Ale přívrženci výzkumu zlých předtuch tvrdili, že jasnovidný úkaz „pocitu nebezpečí nebo tragédie“ se může přihodit kdykoli a komukoli. Což bylo v rozporu se současným názorem, že malé procento lidí vlastní mimosmyslové schopnosti, a to je vše. Schopnosti nijak se nelišící od jiných vrozených nadání.

Sedmá ve svém výzkumu tíhla k názoru, že zlá předtucha je ve skutečnosti záležitost selektivní paměti. Nebylo neobvyklé, že jedinec byl náhle zasažen pocitem strachu nebo úzkosti ohledně zdraví svých blízkých. Což je přivedlo k tomu dané osobě zavolat, zjistit, že je vše v pořádku a na všechno zapomenout. Ale v jednom případě z tisíce se stalo, že opravdu došlo k nehodě, nemoci nebo jiné

nešťastné události, a to se okamžitě bralo za důkaz, že onen „pocit, že je něco špatně“ byl podložený. Lidé zapomínali na falešné poplachy a pamatovali si jen okamžiky, kdy se realita a fantazie opravdu prořaly.

Existovala ještě jedna alternativa, kterou Sedmá pokládala za možnou. Třeba všechny lidské bytosti měly předpoklad pro mimosmyslové vnímání a jen neměly potřebné nadání ani schopnosti odemknout je a použít. Pokud by tento závěr přenesla na další úroveň, bylo by možné, že ten, kdo své mimosmyslové schopnosti využil, byla ona ohrožená blízká osoba. Možná že extrémní nebezpečí nebo blízkost smrti jim umožnilo potenciál odemknout a využít tyto vlastnosti k vyslání jistého druhu mentálního nouzového signálu. Bylo by potom přirozené, že takový signál zamířil přímo do mysli osoby, která byla jedinci v nebezpečí obzvláště blízká. Problém byl v tom, že vysílající osoba byla obvykle mrtvá v důsledku okolností, které vedly k vyslání signálu, takže bylo nemožné tuto teorii jasně dokázat.

Čili nakonec vše zůstávalo jen na úrovni teorie.

Sedmá z devíti tomu věřila až do chvíle, než se její mozek zaplnil obrazy umírající Kathryn Janewayové, ze které někdo nebo něco vytrhávalo duši.

Zajisté to byl melodramatický, až nesmyslný popis situace, ale přesto jí to tak připadalo, když ji téměř katapultoval z regeneračního cyklu.

Vzpřímeně stála ve speciálně pro ni navrženém výklenku ve své ubikaci na Akademii Hvězdné flotily. Pokud by někdo řekl, že ubikace byla stroze vybavená, ještě by přeháněl. Byl tam pouze pracovní/studijní stůl, regenerační výklenek, fotografie posádky *Voyageru* vyfocená během oslavy jejich návratu, a to bylo vše. Sedmá upřednostňovala, když její ubytovací prostory měly co nejméně zbytečných doplňků a příležitostí k rozptýlení. Byla tam ještě šatní skříň, ve které viselo několik identických uniforem

Hvězdné flotily a kombinézy ze speciálního materiálu, který příznivě působil na činnost neodstranitelných implantátů. Neměla potřebu vlastnit nějaké další oblečení. (Vlastně stále nechápala, k čemu vůbec je oblečení nutné. Jistě, poskytovalo ochranu před přírodními živly, ale ve většině sociálních situací nemělo jinou funkci než nadbytečně ozdobnou. Ale Kathryn Janewayová trvala na tom, že je zvykem jej nosit, a Sedmá věřila v této záležitosti jejím znalostem.) To byl suma sumárum veškerý obsah ubikace dle jejího vkusu. Nepřála si v životě hromadit nadbytečnosti.

Když ji zasáhl mentální záblesk, téměř z regeneračního výklenku vypadla. Nakonec ale jen zavrávala a v poslední chvíli se jí podařilo zachytit okraj pracovního stanoviště a narovnat se. Rychle zamrkala a protřela si oči, jako by se snažila vidět svou vizi jasněji. Byl to ale jen lidský zvyk, nic jiného, protože obraz nebyl před ní. Byl nesmazatelně vypálený do jejího mozku. Mohla ho ve své hlavě vidět stejně jasně jako cokoli před sebou.

„Admirále,“ zašeptala. Stála před ní Kathryn Janewayová s nataženýma rukama, jak se snaží zachytit něčeho v prázdném prostoru, zachytit se něčeho jiného než pouhého vzduchu. V jednu chvíli ji mohla vidět, a v další byla pryč. Zůstala tam jen pevná zeď a nic z ní. Potom Sedmá zaslechla hlas nebo hlasy; bylo těžké říct, co z toho. Zamrazilo ji do morku kostí, protože ten hlas nebo hlasy byly strašidelně povědomé.

A pak se v její mysli rozplynuly. Nevěděla, jestli samy od sebe, anebo zda je instinktivně ze svého vědomí v sebeobraně vytlačila.

Uvědomila si, že se stále opírá o pracovní stanici. Ustoupila o krok a uklidnila se.

„Světla,“ vyhrkla ostře a byla překvapená prázdnotou vlastního hlasu, zatímco se její ubikace zalila světlem. Protřela si oči a zamrkala. Nijak to nepomohlo, stále

Janewayovou viděla, bylo to podobné úkazu, kdy se někdo dívá dlouho do zdroje světla a vidí ho i poté.

Snažila se sama sobě namluvit, že to nic neznamená. Zjevně se jednalo o poruchu během jejího regeneračního cyklu, nejspíše zpětná vazba způsobená chybou v průběhu třídění informací.

Toto logické odůvodnění znělo prázdně i jí samotné. Věděla, že za tím je víc. Nešlo jen o nejasný strach či záchvěv úzkosti. Byla to velmi detailní vize něčeho, co se reálně dělo. Nikdy předtím nic takového nezažila.

Naplnilo ji přesvědčení, že se jedná o něco víc. Ale nevěřila, že by náhle získala dosud neznámé mentální schopnosti. Ne, ať už se s Kathryn Janewayovou dělo cokoli, muselo to bezesporu souviset s Borgy. A pokud existovalo něco, s čím byla Sedmá z devíti stále spojená, byli to Borgové. Ano, *Voyager* ji z onoho prostředí vytrhnul, ale každý den stále bojovala s mentalitou tohoto dobyvatelského, vše pohlcujícího druhu. Některé dny byly lepší než jiné, ale dnešek se rychle vykresloval jako jeden z těch špatných.

Nadskočila, když místností projel zvuk zvonku u jejích dveří. To ji překvapilo samo o sobě, téměř nikdy se nelekala. Byl to indikátor toho, jak moc jí zážitek otrásl. Rychle pocit setřásla, narovнала se a odpověděla: „Ano?“

„Profesorko?“ ozval se hlas. Byl to Baxter, jeden ze studentů posledního ročníku Akademie, který jí byl přidělený jako asistent. Zněl překvapeně, když ji slyšel odpovědět. „Vy jste tam?“

„Kde jinde bych měla být?“

„No, na hodině,“ odpověděl zmateně. „Upřímně, kadeti jsou tím poněkud překvapení.“

Uvědomila si, kolik je hodin. Nepotřebovala zkontrolovat externí zdroj, měla vlastní vnitřní chronometr, který pracoval s neobyčejnou přesností. Což bylo jen dalším

znakem jejího rozrušení, skutečně ztratila pojem o čase, událost, která se jí doposud stala jen jednou. Baxter měl pravdu, její hodina o kybernetických formách života měla začít před pěti minutami. Ještě nikdy nepřišla na přednášku pozdě ani o sekundu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se. „Nepotřebujete pomoci? Mám jít dál?“

„To nebude nutné,“ odpověděla. „Existuje ale úkol, který pro mě můžete vykonat. Jděte do mé třídy a řekněte studentům, že dnešní přednáška neproběhne.“

„Vy rušíte hodinu?“

„Ano, to je výstižný výraz, ruším.“

„Jenže vy jste nikdy hodinu nezrušila.“

Kdyby byl uvnitř, viděl by, jak nad zvláštností situace naklonila hlavu. „To je zjevně již neplatný výrok.“

„Mám jim to nějak vysvětlit?“

„Pokud to považujete za nutné.“

„Co jim mám říct?“

Zamrkala. „Řekněte jim, co chcete. Vy jste ten, kdo má pocit, že je vysvětlení třeba. Rozhodněte se sám, co jim říct.“

Unavená rozhovorem skrze dveře se vydala vpřed a stiskla zamykací mechanismus. Dveře se automaticky otevřely. Baxter polekaně uhnul, když kolem něj prošla. „Jdete teď do třídy?“ zeptal se zmateně.

Nezpomalila krok. „Ne.“

„Mohu se zeptat, kam jdete?“

„Ano,“ řekla, ale neobtěžovala se zastavit a počkat, až se zeptá, namísto toho zahrnula za roh a byla pryč.

-ii-

Admirál Edward Jellico seděl v židli a mnul si kořen nosu. Doufal, že jednou, alespoň jednou, bude začátek jeho dne klidný. Očividně mu to nebylo souzeno.

„Profesorko Hansenová,“ řekl a snažil se v hlase potlačit únavu, „budete mi muset poskytnout více než tohle.“

Sedmá z devíti seděla naproti němu, dokonale rovně, s bradou vztyčenou. Měla nejpozoruhodnější držení těla, jaké kdy u koho viděl.

Obličejem jí proběhl výraz znechucení, když to řekl, a věděl proč. „Upřednostňuji být oslovoována Sedmá.“

„To možná ano,“ odpověděl, „ale dovolte mi být upřímný, profesorko.“

„Jste admirál. Schvalování vaší upřímnosti je mimo mou kompetenci.“

„Vezmeme-li v potaz hrůzy, které Borgové provedli nám lidem, které provedli ostatním bezpočetným druhům, říká mi můj instinkt, když vás tak vidím, abych popadl fázer a rozmetal vás po celé kanceláři na molekuly. Víte, proč to neudělám?“

„Zanechalo by mě to neschopnou vyučovat?“

„Je to proto, že se o vás nutím přemýšlet jako o lidské bytosti. Jako o oběti.“

„Já nejsem ničí oběť.“

„Předpokládám, že vy sama tomu věříte. Ale mám podezření, že vaši rodiče by to viděli jinak.“ Všiml si, jak jí při zmínce o rodičích cukla brada a potěšilo ho to. Řekl by jí cokoli, jen aby spatřil projev některé z jejích lidských vlastností, s nimiž měla dle všeho problém se sžít. Věděl, že podstoupila operaci jednoho ze svých implantátů, který jí měl zjednodušit přístup k lidským emocím. Ale mít tu schopnost pro ni neznamenal ji používat. „Upřímně, profesorko,“ pokračoval nahlas ve svém myšlenkovém proudu, „shledávám znepokojivým, že přestože jste schopná cítit lidské emoce, nebo alespoň mi to tak bylo řečeno, někdy se chováte, jako kdybyste svou lidskost záměrně potlačovala. Proč? Nehodí se vám?“

„Nerozumím smyslu této diskuze.“

„Smyslem je, profesorko, že pokaždé, když se s vámi setkám, je pro mě obtížné o vás přemýšlet jako o člověku. Takže pokud já jsem schopný projevít snahu, mohla byste mi alespoň vyjít vstříc.“

„Stále nerozumím.“

Těžce si povzdechl. „Smyslem je, že jste ke mně nyní přišla a hovoříte o hrozbě ze strany Borgů, a já, ať se vám to líbí, nebo ne, mám pochybnosti o vašich záměrech. Nejsem si úplně jistý, jestli vám věřím. Admirál Janewayová se za vás sice opakovaně zaručila, ale teď tady není.“

„Přesně tak,“ řekla Sedmá. „A to, že tu není, přímo souvisí s tím, proč jsem za vámi přišla.“

„Dobře, tedy k věci. Proč jste vlastně přišla?“

„Vzhledem k nedostatku vhodnější terminologie bych to nazvala zlou předtuchou,“ odpověděla. „V současné chvíli je pro mě nemožné podat vám více informací. Jsem ale přesvědčená, že se Kathryn Janewayová nachází v tíživé situaci a souvisí to s Borgy. Přesněji s borgskou krychlí v sektoru 10.“

„Tou borgskou krychlí, kterou jste sama zkoumala.“

„Ano.“

„Tou borgskou krychlí,“ pohlédl na její hlášení, které si zobrazil na počítači, „kterou jste vy sama prohlásila za mrtvou.“

„To jsem neprohlásila, admirále,“ opravila ho.

Ukázal na její slova a četl nahlas: „Borgská krychle v současnosti nevykazuje žádné známky života. Pokud to neříká, že je mrtvá, potom tedy nevím.“

„Pokud bych chtěla říct, že je ta krychle mrtvá, řekla bych, že je mrtvá,“ odpověděla klidně. „Prohlášení, že v současné době nevykazuje známky života, zachovává možnost, že se její stav může v budoucnosti změnit.“

„Říkáte, že je stále nebezpečná?“

„Cokoli, co souvisí s Borgy, zůstává vždy nebezpečné, bez ohledu na současný stav věci.“ Odmlčela se. Zjevně se snažila najít způsob, jako to říct jinak, ale už bylo pozdě. Jellico přikyvoval v samolibé spokojenosti.

„Už rozumíte, profesorko Hansenová?“ zeptal se. „Rozumíte mé podezíravosti? Sama jste to teď řekla. ‚Na Borgy si musíme dávat pozor vždy.‘ A dokud je vám bližší vaše borgská minulost než současné lidství, nemyslím si, že mě můžete vinit, že vám tak úplně nevěřím.“

„To je přesvědčivá argumentace.“

„Děkuji.“

„A přesto vás za to viním,“ vystrčila bojovně bradu. „Je to pro mě iracionální. Ale na druhou stranu, iracionalita je základem lidského chování, takže byste to měl možná brát jako pozitivum.“

Jellico se na ni dlouze zadíval. „Profesorko Hansenová, máte své místo jen proto, že lidé, kteří jsou ve Flotile výše než já, vás tam dosadili, převážně na naléhání admirála Janewayové. Jsem si jistý, že kdyby tu teď byla místo vás –“

„Kdyby tu teď byla, neměli bychom o čem hovořit.“

„To je pravda. Nicméně, profesorko, musím poukázat na nedávnou situaci s Jean-Lucem Picardem. Stejně jako nyní vy trval na tom, že ze strany Borgů hrozí nebezpečí. Byla to Kathryn Janewayová, kdo projevil zdravou dávku skepticismu, stejně jako to nyní činím já.“

„Pravda. Ale ona svou reakci neomezila na skepticismus. Vyslala mě záležitost prověřit.“

„A Picard na vás nepočkal. Vzal záležitost do vlastních rukou, riskoval vojenský soud a způsobil doposud probíhající vyšetřování celé záležitosti.“

„Ano. A historie ukáže, jak věřím, že bylo štěstím, že se tak zachoval. Jeho instinkty byly stejně správné jako nyní mé. A pokud zvážíme, že jeho zážitky s Borgy nejsou oproti mým nijak rozsáhlé, potom je jisté, že když cítím, jak

něco není v pořádku, měla by mým obavám být přidělena ještě vyšší priorita.“

„Skutečně? Potom mi řekněte, profesorko Hansenová,“ pravil a ignoroval její našťvané škubnutí v obličejí, „pokud je vaše vnímavost k Borgům o tolik spolehlivější než Picardova, proč on vycítil, že Borgové vytvářejí novou královnu, zatímco vy ne? Nevycítila jste to, že? Mám tu váš deník z počátku mise, kam vás admirál Janewayová vyslala,“ poklepal znova na obrazovku, „a není tu ani zmínka o nějaké předtuše. Jak to, že on to věděl, a vy ne?“

„Já –“

„Ano?“

„Já nevím.“

„A já jsem doposud od Picarda neslyšel ani slovo ohledně nějakého záhadného problému, který by se zrovna děl admirálu Janewayové. Takže proč byste to měla vy cítit, a on najednou ne?“

„Opět nevím.“

„Takže chcete, abych vyslal záchranou misi na základě předtuchy? Přidělil personál a zdroje –“

„Já chci,“ řekla klidně, „abyste se zachoval správně jak z ohledu bezpečnosti Hvězdné flotily, tak s ohledem na bezpečnost Kathryn Janewayové. Samozřejmě za předpokladu, že dokážete odložit svou podezíravost vůči mé osobě na dostatečně dlouho, abyste učinil rozhodnutí.“

Vstala, otočila se a zamířila ke dveřím.

Jellico za ní zavolal: „Profesorko Hansenová, nemáte povolení pustit se v této záležitosti do jakékoli akce, dokud se vám neozvu, že jsem to náležitě zvážil. Rozumíte?“

Zastavila se, otočila a řekla: „Sedmá z devíti vám dokonale rozumí, admirále.“ Potom vyšla ze dveří a zanechala za sebou Jellica, který byl celou záležitostí méně než nadšen.

4

EINSTEIN

Kapitán Howard Rappaport se nesnažil zastříit překvapení, když se na něj admirál Jellico díval z obrazovky. „Problémy?“ otázal se. „Jaké problémy?“

Když Jellico *Einsteina* kontaktoval, Rappaport s ním samozřejmě mohl mluvit soukromě ve své kajutě. Ale neměl sklony něco před posádkou tajit, takže s ním hovořil na můstku. Zbytek osádky na obrazovku upřeně hleděl, nikdo se neotáčel.

„Upřímně, kapitáne, nejsem si zcela jistý,“ přiznal Jellico. „Proto jsem také nejdříve váhal, jestli něco podniknout. Je tam admirál?“

„Ne, je na borgské krychli. Je tam po většinu dne, ale udržuji s ní pravidelný kontakt. Mám vás na ni přepojit?“

„Ano, přepojte.“

„Pottsová,“ otočil se Rappaport na komunikační důstojnici. „Zavolejte admirála Janewayovou. Řekněte jí, že volá admirál Jellico.“

„Děkuji, kapitáne,“ odpověděl Jellico o poznání tišeji.

V Rappaportovi převládla zvědavost. „Mohu-li se zeptat,

admirále, co je základem těchto obav? Máte snad další zdroje, o kterém nevím?“

Jellico zaváhal a poté řekl: „To vám nemohu říci, kapitáne. Je to interní záležitost bezpečnosti Flotily, rozumíte?“

„Ano, samozřejmě. Sice jsem jen kapitánem vědecké lodi, ale vím, jak se věci mají. Nemusíte nic říkat,“ mrkl spiklenecky. Jellico odpověděl zvláštním výrazem.

„Kapitáne,“ zahlásila Pottsová, „mám na lince admirála Janewayovou. Pouze audio.“

„Spojte ji.“

Za moment uslyšeli: „Tady Janewayová. Voláte předčasně, kapitáne.“

„Vlastně se jedná spíše o zvláštní žádost, admirále,“ řekl Rappaport.

„Admirále,“ promluvil Jellico.

Janewayová se odmlčela a poté řekla: „To jste vy, Ede?“

Jellico se pousmál. „Jak se máte, Kate?“

„Dobře. Jen jsem trochu překvapená.“ Hlas měla plný obav. „Stalo se něco?“

„Vlastně volám, abych zjistil, jestli se něco nestalo vám. Objevila jste na krychli cokoli neobvyklého?“

„Zatím nic. Měla jsem? Děje se něco, o čem bych měla vědět?“

Jellico vypadal, že zvažuje, jak nejlépe jí odpovědět. „Nic konkrétního. Někteří z našich výzkumných pracovníků jen chtějí vědět, že vše probíhá normálně. Nenašli jste žádné známky života, že?“

„Života?“ Zněla tou představou pobavená. „Admirále, ta krychle je tak mrtvá, jak jen může být. Měla bych větší šanci, že na mě vyskočí oživlí setníci při procházce římskými ruinami, než že tu narazím na borgského vojáka.“

„To rád slyším, Kate.“ Jellicovi se viditelně ulevilo. „Měli jsme podezření, že je tomu jinak. Ale vy jste na místě, takže to asi víte nejlépe.“